

Arrest

nr. 301 317 van 12 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 10 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VALCKE loco advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 10 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij werd op 17 februari 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 10 mei 2021 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die op 16 september 2021 bij arrest nr. X tevens verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

1.3. Op 14 april 2023 dient verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal verklaart dit volgende verzoek om internationale bescherming op 29 juni 2023 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Egyptische nationaliteit te hebben en Koptische christen te zijn van origine. U bent geboren in Cairo in de wijk Shubra. U had daar als christen veel problemen met de moslimbevolking. U werd vaak geïntimideerd en aangevallen toen u als kind naar school wandelde. Toen u zeven jaar oud was, werden uw zussen besneden. Toen het uw beurt was, bleek dat een besnijdenis bij u niet mogelijk was volgens de vrouw die de besnijdenis uitvoerde. U werd niet besneden en had hierdoor veel problemen omdat dit door de gemeenschap niet aanvaard werd. U werd vaak benaderd door ooms en vrienden van uw vader die u seksueel intimideerden en u aanraakten tegen uw wil.

In 2010 verhuisde u met de familie naar Imbaba, waar het beter zou zijn voor christenen. U werd er lastig gevallen door een buurman, A. R. die ook gekend is als A. O. . Hij wilde dat u zich bekeerde tot de islam en dat u met hem trouwde. In december 2010 probeerde hij u te ontvoeren, maar u kon ontkomen. U werd naar het ziekenhuis gebracht en diende klacht in tegen hem. Wanneer u huwelijksaanzoeken kreeg, bedreigde A. die mannen zodat ze niet met u trouwden. In 2010 leerde u ook uw huidige man kennen, A. S. F. S. (OV (...)). Hij deed een huwelijksaanzoek maar kon niet met u trouwen door de problemen met A. R.. U bleef wel contact houden met hem. U werd meermaals door A. bedreigd en lastig gevallen toen u op straat kwam. Ook uw zus werd aangevallen door een man die A. gestuurd had. Toen u hulp zocht bij een priester werd u ook door hem aangerand.

Toen uw man in 2016 werk vond in Dubai wilde hij opnieuw een huwelijksaanzoek doen. U was met hem verloofd in januari 2017 en trouwde met hem in augustus 2017. Daarna verhuisde u met hem naar Dubai om verlost te zijn van de problemen. U keerde na anderhalve maand één keer terug op familiebezoek voor enkele weken. In 2018 raakte uw man zijn werk kwijt en keerde u terug naar Egypte. U verbleef drie weken bij uw familie terwijl uw man nog in Dubai was. U was zwanger en wilde naar de dokter gaan voor een controle. Onderweg kwam u A. tegen. Hij bedreigde u en zei dat hij uw man zou doden.

Toen A. na drie weken aankwam in Egypte ging u samen met hem naar zijn familie in Al Fayoum. Toen u daar met uw man op straat liep kreeg u problemen met enkele mannen. Ze scholden u uit en sloegen uw man. Ze zeiden dat ze de groeten moesten doen van A.. Uw man verbleef enkele dagen in het ziekenhuis.

U had reeds in Dubai plannen gemaakt om op reis te gaan naar Tsjechië. U had de vluchten en het visum al geregeld. Uw schoonbroers, die in België wonen, gaven u en uw man het advies om ook naar België te komen. Op 2 november 2018 reisde u via Dubai en Praag naar België. U kwam hier aan op 5 november 2018 en diende op 10 januari 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: paspoorten van u en uw man, de verblijfskaarten van u en uw man uit de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), de Egyptische identiteitskaarten van u en uw man, uw man zijn rijbewijs uit Egypte en uit de VAE, uw huwelijksakte en uw verlovingsakte, de geboorteakte van uw dochter, een echo van uw zwangerschap, een doktersattest voor uw dochter, documenten van uw vriendin M., foto's van uw moeder haar verwondingen, documenten van de rechtbank, getuigenissen van de Koptische kerk in Nederland en in Egypte en een reisdocument.

Na uw vertrek werd uw moeder aangevallen door A.. Hij sloeg haar op haar hoofd en ze moest voor verzorging naar het ziekenhuis. Uw moeder wilde klacht indienen maar na bemiddeling liet ze de klacht vallen. U kreeg op 9 mei 2019 een dochter, N. A. S. F. (OV (...)). Bij terugkeer naar Egypte vreest u gedwongen zou worden om uw dochter te laten besnijden of dat ze gedwongen zou worden om te bekeren tot de islam.

Op 11 mei 2021 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een weigeringsbeslissing omdat uw asielmotieven onaannemelijk bevonden werden en omdat u geen elementen aanbracht waaruit bleek dat u nood heeft aan internationale bescherming. De veiligheidssituatie in uw land noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Op 7 juni 2021 ging u tegen deze beslissing in beroep. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde de beslissing van het CGVS op 16 september 2021. De motivatie van het CGVS werd daarbij integraal gevolgd.

Zonder België verlaten te hebben diende u een volgend verzoek in op 14 april 2023. U stelde dat u ondertussen twee kinderen hebt en gescheiden bent van uw man en dat dit niet toegelaten is in uw gemeenschap. Uw problemen zijn nog steeds actueel en u verklaarde dat u in 2012 ontvoerd werd door A. O. en verplicht werd om in het geheim een relatie met hem te hebben. U kon dit in uw vorige verzoek

niet vertellen omdat uw man dit niet mocht weten. Daarnaast vreest u dat uw dochter bij terugkeer besneden zou worden en dat uw zoon seksueel misbruikt zou worden.

Ter ondersteuning van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: psychologische attesten, artikelen over besnijdenis in Egypte, een overlijdensakte van een tante, uw paspoort, 18 geboorteaktes van nichtjes en 17 medische attesten over besnijdenis van vrouwen in uw familie.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U verklaarde dat u kampt met zwarte gedachten en aan zelfverminking doet (verklaring DVZ, vraag 13). U legde een attest neer om dit te staven. Uit dit document blijkt niet dat u niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen, noch geeft u aan dat u niet gehoord zou kunnen worden in het kader van uw asielprocedure.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk dat u problemen had met uw voormalige buurman A. O. en dat u vreest dat uw dochter bij terugkeer zou besneden worden, moet worden bevestigd dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen, gezien u geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakte. De motieven van het CGVS werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het simpelweg opnieuw verwijzen naar dezelfde elementen verandert niets aan deze beoordeling en is dus geen nieuw element dat uw kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot.

U verklaarde dat u gedwongen werd om een relatie te onderhouden met A. O. terwijl u getrouwd was met uw man. U kon dit in uw eerste verzoek niet vermelden omdat uw man hiervan niet op de hoogte is (verklaring DVZ, vraag 17). Gezien voorgaande verklaringen over de problemen met A. O. als niet geloofwaardig bevonden werden, kan ook aan deze verklaringen in uw tweede verzoek geen geloof gehecht worden. Het is bovendien niet geloofwaardig dat A. O. ermee akkoord zou gaan dat u met een andere man trouwde (verklaring volgend verzoek, vraag 20). U verklaarde immers dat hij steeds problemen veroorzaakte zodat u niet zou kunnen trouwen (CGVS, p. 10). Deze elementen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast verklaarde u dat uw niet kan scheiden in Egypte en dat u geen onderdak heeft (verklaring volgend verzoek, vraag 17). U verklaart dat u al gescheiden bent van uw man (verklaring volgend verzoek, vraag 14), maar anderzijds blijkt dat u samen met uw man naar de psycholoog gegaan bent, nadat u uw tweede verzoek om internationale bescherming had ingediend. Dat u samen met uw man naar een psycholoog – seksuoloog ging, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw scheiding. Wat er ook van zij, u verklaarde dat de familie van uw (ex-)man u helpt en dat u nog steeds contact heeft met uw moeder en uw zussen (verklaring volgend verzoek, vraag 22). Hieruit kan worden afgeleid dat u een netwerk heeft in Egypte dat u kan opvangen bij terugkeer.

Nog verklaarde u dat u vreest dat uw dochter bij terugkeer naar Egypte het risico loopt om besneden te worden (verklaring volgend verzoek, vraag 23). U legde geboortecertificaten en medische attesten neer om aan te tonen dat veel meisjes in uw familie besneden zijn. Er moet worden opgemerkt dat u zelf niet besneden bent. In uw vorige verzoek werd reeds geoordeeld dat u en de vader van uw dochter in staat zijn om uw dochter te beschermen tegen besnijdenis en de gevolgen ervan. Deze beoordeling werd

bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en staat bijgevolg vast. De documenten die u neerlegde kunnen deze vaststelling niet weerleggen. Het loutere feit dat uw familieleden besneden zijn, werpt geen ander licht op de vaststelling dat u uw dochter zou kunnen beschermen.

Uit uw verklaringen blijkt nog dat u vreest dat uw zoon bij terugkeer naar Egypte seksueel misbruikt zou worden (verklaring volgend verzoek, vraag 23). Deze bewering is echter louter hypothetisch en wordt niet gestaafd door enige concrete verklaringen of gebeurtenissen. Bijgevolg kan uit dit element geen nood aan internationale bescherming voor u of uw zoon worden afgeleid.

Ook de overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U legde artikelen neer over besnijdenis. Deze artikelen beschrijven de algemene situatie en gaan niet over u of uw dochter. Bijgevolg kan uit deze documenten voor u geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. U legde een overlijdensakte van uw tante neer. Dit wordt hier niet betwist. Uit uw verklaringen blijkt echter niet aan dat het overlijden van uw tante uw kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. U bracht ook uw paspoort mee. Dit kan hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst aantonen, waarover hier geen twijfel bestaat.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Egypte. Geweld tegen christenen van 17 februari 2021 toegevoegd aan uw administratief dossier, en de UK Home Office, Country policy and information note: Christians, Egypt van oktober 2020 beschikbaar op https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/931834/_E_Egypt_-_Christians_-_CPIN_v4.0.pdf) blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. Desondanks nam het geweld tegen de koptische gemeenschap vanaf 2016 opnieuw toe en pleegden de Wilayat Sinai en de IS Misr verscheidene bloedige aanslagen waarbij tientallen slachtoffers vallen. Er werd melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arish, werden woningen in brand gestoken en was er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

Het aantal aanvallen op christenen verminderde tussen 2018 en 2019 is sindsdien blijven dalen. Incidentele gewelddadige incidenten tussen gemeenschappen blijven zich evenwel voordoen, vooral in het zuiden van het land, meer bepaald in Opper-Egypte en in de provincie Minya in het bijzonder. Deze incidenten kunnen voortvloeien uit gewone ruzies of betwistingen. Vooral het bouwen of herstellen van kerken, interconfessionele liefdesrelaties en blasfemische uitspraken door christenen over de Islam, geven aanleiding tot geweld gericht tegen de koptische christenen. De lokale Egyptische autoriteiten proberen in de meeste gevallen de spanningen te ontmijnen door het bewerkstelligen van traditionele verzoeningsbijeenkomsten. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Tenslotte zijn, ondanks een groot aantal veiligheidsmaatregelen door het regime, in geheel Egypte christenen af en toe het slachtoffer van dodelijke terroristische aanslagen. Verantwoordelijke is hier vrijwel altijd de terreurgroep Islamitische Staat.

Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u aangehaalde vluchtmotieven buiten beschouwing, maakt u doorheen uw opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. U brengt geen voldoende concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat u in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het

lijden van ernstige schade. U maakt dan ook niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake is van discriminatie die het leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Egypte Veiligheidssituatie van 17 september 2021) of blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren nieuwe radicale groepengewapende aanvallen uit gericht op militaire en politionele doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. In 2020 bleef het geweld in de Sinai voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn

van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Ook wijst zij op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Verzoekster geeft aan het niet eens te zijn met de motieven in de bestreden beslissing. Zij stipt vooreerst de nood aan bijzondere procedurele noden aan en gaat voorts nader in op de aangevoerde nieuwe elementen. Hierbij bespreekt zij haar geloofwaardigheid en de vrees voor besnijdenis van haar dochter. Tot slot wordt in het verzoekschrift de nood aan subsidiaire bescherming toegelicht.

2.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift worden volgende documenten toegevoegd:

- beëdigde vertaling van een proces-verbaal van 24 december 2010 met een medisch verslag en met de heropening van het pv op 12 februari 2011, 22 mei 2011 en 11 juli 2011 waaraan ook de kopieën van deze stukken in het Arabisch worden bijgevoegd;
- beëdigde vertaling van een proces-verbaal van 29 oktober 2018 met een medisch verslag van 31 oktober 2018 alsook een verhoor met heropening van het pv op 7 december 2018 waaraan ook de kopieën van deze stukken in het Arabisch worden bijgevoegd;
- psychologisch attest van 22 mei 2023;
- artikel van Plan International, "*De strijd tegen meisjesbesnijdenis in Egypte*" van 5 februari 2022, met verwijzing naar de weblink.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoekster overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.3. Vooreerst kan wat betreft de bijzondere procedurele noden gewezen worden op volgende terechte overwegingen:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U verklaarde dat u kampt met zwarte gedachten en aan zelfverminking doet (verklaring DVZ, vraag 13). U legde een attest neer om dit te staven. Uit dit document blijkt niet dat u niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen, noch geeft u aan dat u niet gehoord zou kunnen worden in het kader van uw asielpcedure.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Door louter te beklemtonen dat zij psychologische problemen heeft en kampt met suïcidale gedachten hetgeen zich veruitwendigt in zelfverminking, brengt verzoekster geenszins valabele argumenten bij die voorgaande concrete bevindingen kunnen ombuigen.

Verzoekster kan gelet op hoger weergegeven concrete motieven niet dienstig voorhouden als zou geen rekening zijn gehouden met de door haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) opgeworpen elementen.

De Raad stelt samen met verweerder vast dat uit de neergelegde psychologische attesten niet kan blijken dat verzoekster omwille van psychische problemen niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure om internationale bescherming te doorlopen en verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen.

Uit de bijgebrachte attesten kan geenszins vastgesteld worden dat verzoeksters psychologische staat een impact zou hebben gehad op haar vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen.

Er wordt nog verder aangestipt dat de aangehaalde symptomen vermeld in het psychologisch attest van 22 mei 2023, alsook vermeld in het doktersattest van 27 februari 2023, lijken gebaseerd te zijn op verzoeksters eigen verklaringen en gedragingen. Uit de voorliggende attesten kan niet blijken dat de daarin gedane vaststellingen en gevormde mening behalve op verzoeksters eigen verklaringen ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd.

Verzoekster legt geen stavingstukken neer waaruit blijkt dat zij aan enig neuro-psychologisch onderzoek werd onderworpen. Daarnaast moet overigens opgemerkt worden dat de neergelegde (psychologische) attesten niet gelden als sluitend bewijs voor verzoeksters vrees of voorgehouden problemen. Rekening houdend met zijn bevindingen kan een psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

Bovendien laat verzoekster na in concreto aan te duiden op welke wijze haar voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op haar verklaringen laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of hoe, zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar volgend beschermingsverzoek en de inhoud van de bestreden beslissing. Evenmin blijkt dit uit de bij de DVZ opgetekende verklaringen. Daaruit kan worden afgeleid dat het interview op normale wijze is geschied en kunnen er geen ernstige problemen waargenomen worden. Verzoeker was daarbij in staat om alle nieuwe elementen aan te brengen en deze op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Zij kon het gesprek volgen, begreep de gestelde vragen en kon hierop doorgaans concrete antwoorden formuleren. Geenszins blijkt uit dit interview dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest op de kernelementen van haar volgend verzoekster op een dienstige en volwaardige wijze aan te kaarten.

Volledigheidshalve stipt de Raad aan dat verzoekster bij de DVZ in het kader van de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" geen gewag maakte van enige problemen die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' van 31 mei 2023).

Gelet op het voorgaande concludeert de Raad dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeksters rechten gerespecteerd werden en dat zij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.4. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

"§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekster om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.3.5.1. Verzoekster volhardt in haar volgend verzoek om internationale bescherming in haar eerder aangehaalde vluchtmotieven en voegt daaraan toe dat zij in 2012 werd ontvoerd door haar buurman waarbij ze werd verplicht om in het geheim een relatie te hebben met hem, hetgeen zij eerder niet kon aangeven omdat haar echtgenoot dit niet mocht weten.

Verzoekster licht tevens toe dat zij ondertussen feitelijk gescheiden is van haar man wat niet toegelaten is in haar gemeenschap. Daarnaast vreest verzoekster dat haar dochter bij terugkeer besneden zou worden en dat haar zoon seksueel misbruikt zou worden.

Verzoekster legde ter staving van haar volgend verzoek op het CGVS volgende documenten neer: psychologisch attest van 22 mei 2023, een doktersattest van 27 februari 2023, een verslag van een psycholoog/seksuoloog van 21 april 2023, artikelen over besnijdenis in Egypte, een overlijdensakte van een tante, haar paspoort, 18 geboorteaktes van nichtjes en 17 medische attesten over besnijdenis van vrouwen in haar familie.

Bij haar verzoekschrift bracht ze verder volgende stukken bij: een beëdigde vertaling van een proces-verbaal van 24 december 2010 met een medisch verslag en gehoor op 25 december 2010 met de heropening van het pv op 12 februari 2011, 22 mei 2011 en 11 juli 2011 waaraan ook de kopieën van deze stukken in het Arabisch worden bijgevoegd; een beëdigde vertaling van een proces-verbaal van 29 oktober 2018 met een medisch verslag van 31 oktober 2018 alsook een verhoor met heropening van het pv op 7 december 2018 waaraan ook de kopieën van deze stukken in het Arabisch worden bijgevoegd; een psychologisch attest van 22 mei 2023 en een artikel van Plan International, "*De strijd tegen meisjesbesnijdenis in Egypte*" van 5 februari 2022, met verwijzing naar de weblink.

De kernvraag is of dit element kan worden gekwalificeerd als een nieuw element die de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.5.2. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk moet worden

verklaard omdat verzoekster geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht - kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoekster toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijft.

2.3.5.3. Inzake verzoeksters verklaringen aangaande een vervolgingsvrees wegens de problemen met haar buurman en het risico op vrouwenbesnijdenis in Egypte, merkt de Raad op dat verzoekster deze elementen reeds heeft aangebracht in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming hetgeen al eerder door de commissaris-generaal en de Raad werd beoordeeld.

In de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk dat u problemen had met uw voormalige buurman A. O. en dat u vreest dat uw dochter bij terugkeer zou besneden worden, moet worden bevestigd dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen, gezien u geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakte. De motieven van het CGVS werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het simpelweg opnieuw verwijzen naar dezelfde elementen verandert niets aan deze beoordeling en is dus geen nieuw element dat uw kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot.”

In dit verband kan het volstaan te verwijzen naar de eerdere beslissing van het CGVS en 's Raads arrest nr. 260 786 van 16 september 2021.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden. Verzoekster blijft in het kader van haar huidig volgend verzoek voornamelijk vasthouden aan haar vluchtmotieven zoals uiteengezet in haar eerste verzoek om internationale bescherming en reikt thans verder tevens elementen aan die een voortzetting vormen van een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken. Dat verzoekster voornamelijk verder borduurt op ditzelfde relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan haar dossier. Haar bijkomende verklaringen in dit verband, de aangehaalde algemene informatie/persartikels, de geboortecertificaten van familieleden en medische attesten inzake besneden familieleden werpen geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

Waar verzoekster in het kader van haar huidig beschermingsverzoek toevoegt dat zij in 2012 werd ontvoerd door haar buurman waarbij ze werd verplicht om in het geheim een relatie te hebben met hem, hetgeen zij eerder niet kon aangeven omdat haar echtgenoot dit niet mocht weten, wijst de Raad op volgende overwegingen in de bestreden beslissing:

“U verklaarde dat u gedwongen werd om een relatie te onderhouden met A. O. terwijl u getrouwd was met uw man. U kon dit in uw eerste verzoek niet vermelden omdat uw man hiervan niet op de hoogte is (verklaring DVZ, vraag 17). Gezien voorgaande verklaringen over de problemen met A. O. als niet geloofwaardig bevonden werden, kan ook aan deze verklaringen in uw tweede verzoek geen geloof gehecht worden. Het is bovendien niet geloofwaardig dat A. O. ermee akkoord zou gaan dat u met een andere man trouwde (verklaring volgend verzoek, vraag 20). U verklaarde immers dat hij steeds problemen veroorzaakte zodat u niet zou kunnen trouwen (CGVS, p. 10). Deze elementen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Verzoekster volhardt dat zij werd ontvoerd door haar buurman en werd verplicht om in het geheim een relatie met hem te hebben. Hiermee brengt zijn evenwel geenszins dienstige argumenten bij die voorgaande pertinente bevindingen van verweerder kunnen ombuigen. Daarenboven moet de Raad vaststellen dat verzoeksters huidige verklaringen overigens niet overeenstemmen met de thans bijgebrachte kopieën van proces-verbalen (die bijna integraal overeenkomen met de reeds eerder neergelegde documenten in dit verband in het kader van het eerste beschermingsverzoek), waarin enkel sprake is van een poging tot ontvoering alsook later van een aanval op haar echtgenoot. Verzoeksters plotse bewering dat zij wel degelijk werd ontvoerd en werd gedwongen om in het geheim een relatie te hebben met haar buurman vindt geenszins weerslag in deze stukken noch in haar eerdere verklaringen en geschetste tijdslijn en context.

Waar verzoekster de neergelegde documenten benadrukt en in het bijzonder wijst op de aan het verzoekschrift toegevoegde proces-verbalen waaruit blijkt dat zij en haar man slachtoffers waren van fysiek geweld, moet de Raad vooreerst opmerken dat deze (buiten een voorafgaand verhoor op 24 december 2010) bijna integraal overeenkomen met de reeds eerder neergelegde documenten in dit verband in het kader van het eerste beschermingsverzoek en reeds beoordeeld werden door het CGVS en de Raad. Zodoende kan verzoekster met deze documenten geenszins de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas herstellen.

De Raad benadrukt dat deze documenten kopieën betreffen die mits knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn. Verder zijn ze volledig met de hand geschreven en kunnen bijgevolg door eender wie zijn opgesteld die eender wat verklaren. Deze stukken genieten dan ook slechts een beperkte bewijswaarde en kunnen niet volstaan om de eerdere beoordeling van het CGVS en de Raad om te buigen.

Zelfs indien aan deze kopieën betreffende klachten en onderzoeken tegen haar buurman A. R. een afdoende bewijswaarde zou worden verleend en dus aan verzoeksters verklaringen in dit verband enig geloof zou worden gehecht, dient - zoals reeds opgemerkt in het arrest nr. 260 786 van 16 september 2021 - aangestipt te worden dat hieruit dan blijkt dat verzoekster en haar familieleden er telkens in slaagden om klacht neer te leggen tegen hun aanvallers en dat er een onderzoek liep naar de daders. De Raad benadrukt te dezen dat er conform artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet geen noodzaak aan internationale bescherming is indien de verzoekende partij in eigen land bescherming geniet tegen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/5, § 2, tweede lid bepaalt dat de bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 doeltreffend en van niet-tijdelijke aard moet zijn en in het algemeen geboden wordt wanneer de staat redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treft, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoek(st)er toegang tot dergelijke bescherming heeft. Verzoekster brengt geen enkele concrete indicatie bij en uit de door haar neergelegde informatie evenmin kan worden afgeleid dat zij zich in geval van gebeurlijke (nieuwe) problemen met A. R. of met wie dan ook, omwille van redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, niet (opnieuw) tot de Egyptische autoriteiten zou kunnen richten met het oog op bescherming. Zij maakt evenmin aannemelijk dat de Egyptische autoriteiten niet bereid zouden zijn om haar bescherming te bieden. De Raad wijst er te dezen nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

De commissaris-generaal heeft verder op goede gronden overwogen:

“Daarnaast verklaarde u dat uw niet kan scheiden in Egypte en dat u geen onderdak heeft (verklaring volgend verzoek, vraag 17). U verklaart dat u al gescheiden bent van uw man (verklaring volgend verzoek, vraag 14), maar anderzijds blijkt dat u samen met uw man naar de psycholoog gegaan bent, nadat u uw tweede verzoek om internationale bescherming had ingediend. Dat u samen met uw man naar een psycholoog – seksuoloog ging, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw scheiding. Wat er ook van zij, u verklaarde dat de familie van uw (ex-)man u helpt en dat u nog steeds

contact heeft met uw moeder en uw zussen (verklaring volgend verzoek, vraag 22). Hieruit kan worden afgeleid dat u een netwerk heeft in Egypte dat u kan opvangen bij terugkeer.

Nog verklaarde u dat u vreest dat uw dochter bij terugkeer naar Egypte het risico loopt om besneden te worden (verklaring volgend verzoek, vraag 23). U legde geboortecertificaten en medische attesten neer om aan te tonen dat veel meisjes in uw familie besneden zijn. Er moet worden opgemerkt dat u zelf niet besneden bent. In uw vorige verzoek werd reeds geoordeeld dat u en de vader van uw dochter in staat zijn om uw dochter te beschermen tegen besnijdenis en de gevolgen ervan. Deze beoordeling werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en staat bijgevolg vast. De documenten die u neerlegde kunnen deze vaststelling niet weerleggen. Het loutere feit dat uw familieleden besneden zijn, werpt geen ander licht op de vaststelling dat u uw dochter zou kunnen beschermen.

Uit uw verklaringen blijkt nog dat u vreest dat uw zoon bij terugkeer naar Egypte seksueel misbruikt zou worden (verklaring volgend verzoek, vraag 23). Deze bewering is echter louter hypothetisch en wordt niet gestaafd door enige concrete verklaringen of gebeurtenissen. Bijgevolg kan uit dit element geen nood aan internationale bescherming voor u of uw zoon worden afgeleid.

Ook de overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U legde artikelen neer over besnijdenis. Deze artikelen beschrijven de algemene situatie en gaan niet over u of uw dochter. Bijgevolg kan uit deze documenten voor u geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. U legde een overlijdensakte van uw tante neer. Dit wordt hier niet betwist. Uit uw verklaringen blijkt echter niet aan dat het overlijden van uw tante uw kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. U bracht ook uw paspoort mee. Dit kan hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst aantonen, waarover hier geen twijfel bestaat.”

Door te volharden in haar vluchtmotieven, te verwijzen naar algemene informatie zonder enige concretisering en vast te houden aan haar verklaringen in het kader van haar volgend beschermingsverzoek alsook door te beweren dat zij zal verstoten worden door haar (schoon)familie, brengt verzoekster geenszins concrete elementen bij ter weerlegging van voorgaande omstandige motieven.

In de mate dat verzoekster voorhoudt dat haar psychologische problemen te wijten zijn aan de wreedheden die zij in haar land diende te ondergaan waarbij wordt gewezen op het attest van een psycholoog-seksuoloog neergelegd in het kader van haar vorig beschermingsverzoek waarin vermeld staat dat *“Aflleidende uit het verhaal dat werd gebracht, kan therapeutische hulpverlening zeker aangewezen zijn”*, benadrukt de Raad dat de psycholoog-seksuoloog die het voorliggend attest heeft opgesteld, zich voor de gesuggereerde oorzaak van de problematiek louter en alleen heeft gebaseerd op verzoeksters verklaringen en niet op een objectieve bron van informatie. Hetzelfde geldt voor het psychologisch attest van 22 mei 2023. Aan deze attesten, die geen uitsluitel geven over de specifieke oorzaak van verzoeksters psychische problemen, kan bijgevolg slechts een zeer beperkt gewicht toegekend worden wat betreft de geloofwaardigheid van de aangehaalde asielmotieven. Uit voormelde attesten kan geen objectief en exhaustief causaal verband worden afgeleid tussen verzoeksters psychische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten en er kan niet worden uitgesloten dat er (ook) andere oorzaken zijn voor deze psychologische problemen.

Verder onderstreept de Raad dat de commissaris-generaal in deze over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid beschikt om de geloofwaardigheid van een relaas te beoordelen.

Waar in het attest van 22 mei 2023 bevestigd wordt dat verzoekster niet werd besneden, doet dit geen afbreuk aan de reeds in het verleden gedane vaststelling dat zij en de vader van haar dochter in staat zijn om hun dochter te beschermen tegen besnijdenis en de gevolgen ervan.

Dat verzoekster mentale problemen kent, maakt nog niet dat haar verklaringen geloofwaardig zijn en kan de eerdere bevindingen over de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen noch een beschermingsnood aannemelijk maken. Aangezien er geen geloofwaardige verklaringen voorhanden zijn, kan de commissaris-generaal noch de Raad kennis nemen van de ware toedracht van de omstandigheden waarin verzoekster haar psychologische problemen heeft opgelopen.

2.3.5.4. Aangaande de situatie van koptische christenen in Egypte, treedt de Raad onderstaande motieven bij:

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Egypte. Geweld tegen christenen van 17 februari 2021 toegevoegd aan uw administratief dossier, en de UK Home Office, Country policy and information note: Christians, Egypt van oktober 2020 beschikbaar op https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/931834/_E_Egypt_-_Christians_-_CPIN_v4.0.pdf blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Onder het bewind

van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. Desondanks nam het geweld tegen de koptische gemeenschap vanaf 2016 opnieuw toe en pleegden de Wilayat Sinai en de IS Misr verscheidene bloedige aanslagen waarbij tientallen slachtoffers vallen. Er werd melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arish, werden woningen in brand gestoken en was er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

Het aantal aanvallen op christenen verminderde tussen 2018 en 2019 is sindsdien blijven dalen. Incidentele gewelddadige incidenten tussen gemeenschappen blijven zich evenwel voordoen, vooral in het zuiden van het land, meer bepaald in Opper-Egypte en in de provincie Minya in het bijzonder. Deze incidenten kunnen voortvloeien uit gewone ruzies of betwistingen. Vooral het bouwen of herstellen van kerken, interconfessionele liefdesrelaties en blasfemische uitspraken door christenen over de Islam, geven aanleiding tot geweld gericht tegen de koptische christenen. De lokale Egyptische autoriteiten proberen in de meeste gevallen de spanningen te ontmijnen door het bewerkstelligen van traditionele verzoeningsbijeenkomsten. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Tenslotte zijn, ondanks een groot aantal veiligheidsmaatregelen door het regime, in geheel Egypte christenen af en toe het slachtoffer van dodelijke terroristische aanslagen. Verantwoordelijke is hier vrijwel altijd de terreurgroep Islamitische Staat.

Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u aangehaalde vluchtmotieven buiten beschouwing, maakt u doorheen uw opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. U brengt geen voldoende concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat u in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U maakt dan ook niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake is van discriminatie die het leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt."

Verzoekster bekritiseert verweerders analyse en diens gevolgtrekkingen waarbij ze de problematische, zorgwekkende situatie van koptische christenen in Egypte beklemtoont, doch brengt geenszins concrete en valabele elementen bij die deze motieven kunnen ombuigen.

De verwijzing naar de algemene situatie van koptische christenen kan niet volstaan om aan te tonen dat in verzoeksters hoofde een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen louter omwille van het feit dat zij tot de koptische geloofsgemeenschap behoort. Zoals reeds vastgesteld in het kader van haar eerste beschermingsverzoek heeft verzoekster immers niet aannemelijk gemaakt dat zij actueel in Egypte om welke reden dan ook en door wie dan ook persoonlijk wordt gevisieerd met het oog op vervolging, noch blijkt uit haar verklaringen dat zij in geval van terugkeer naar Egypte een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt omwille van haar geloof. Het loutere feit dat verzoekster naar eigen zeggen als koptisch christen een kwetsbaar profiel heeft, wijst er niet op dat zij ook effectief wordt vervolgd. Het louter behoren tot een bepaalde risicogroep kan immers op zich niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. De Raad benadrukt te dezen dat een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft en deze vervolgingsvrees en reëel risico op ernstige schade aldus in concreto moeten worden aangetoond. Verzoeker blijft hier door het louter citeren van algemene landeninformatie en door te wijzen op gedateerde rechtspraak uit 2013 evenwel in gebreke. Waar verzoekster er hierbij ten slotte op wijst dat zij omwille van de wreedheden in haar herkomstland

samen met haar man therapeutische begeleiding diende op te starten en citeert uit dit verslag, kan gewezen worden op de vaststellingen onder 2.3.5.3. (supra).

2.3.5.5. Met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Egypte en de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de analyse van de commissaris-generaal in het licht van de beschikbare objectieve landeninformatie door de Raad overgenomen.

Op basis van het geheel van de voorliggende informatie kan samen met de commissaris-generaal geoordeeld worden dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de gebeurlijke confrontaties tussen de Egyptische autoriteiten en radicale gewapende groeperingen worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster laat de motieven aangaande artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet ongemoeid en brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop verweerders analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

2.3.6. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.7. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.8. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard.

2.3.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad doet in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de DVZ de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoekster op

een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU